

MAREC

ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 7

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Ko je bil dobri Jezus s svojimi učenci v getzeman-skem vrtu na Oljski gori, jih je milo opominjal: »Čujte in molite, da ne pridete v skušnjavo!« Sam je molil med krvavimi solzami, trikrat je ponavljal svoje prošnje do nebeškega Očeta. Učenci pa so zaspali in na molitev pozabili. Kaj se jim je zgodilo? Ko je prišla težka ura preizkušnje, so Jezusa zapustili in zbežali. Molili niso, zato niso vztrajali. Kdor ne moli, ta ne more ostati stanoviten. Brez molitve Bog ne da milosti, da bi mogli skušnjave premagati.

V svetem postnem času, ko mislimo na trpečega Zveličarja, bomo svoje vsakdanje molitve še posebno lepo in pobožno opravljali.

Pobožno moliti ni prav lahko. Človek se tako hitro raztrese. Vsepovsod se razbežijo naše misli, samo k Bogu ne gredo. Tudi božji svetniki so tožili, da ne morejo biti popolnoma zbrani. Ljudje smo slabi. Naša molitev je često samo na ustih, duša in srce pa o njej nič ne vesta.

Potruditi pa se moramo vedno znova, da bo naša molitev topla in pristrčna. Topla pa je molitev takrat, ko se čutimo blizu Boga, ko se prav po otroško z dobrim Bogom pogovarjamo.

Povedal vam bom, kaj pomaga za pobožno molitev: misel na Boga, ki je povsod priču-

j o č. Saj veste: Bog ni samo v nebesih; tudi na zemlji je in na vsakem kraju. Bog je pri nas in okoli nas in v nas. Ne vidimo ga, ker je najčistejši duh; Bog pa vse vidi, vse sliši in vse ve. Vsako našo misel pozna; vsako našo besedo sliši; vsako naše dejanje vidi. Kako lepa je ta resnica: Bog je povsod. Kdor se tega živo zaveda, temu ne bo težko pobožno moliti.

Vsi se boste spomnili pravičnega Noeta, ki se je ob vesoljnem potopu rešil v ladji. Sredi hudobnih ljudi je bil Noe pobožen in bogaboječ mož, ki ga je bil Bog srčno vesel. Drugi ljudje so noreli po veselicah in zabavah, pijančevali so in nečistovali; Noe pa je bil najrajši doma pri svoji družini, veliko je mislil na Boga in veliko je molil. Sveto pismo pravi o njem: »Noe je hodil z Bogom.« Kamor je šel in kjer je bil, povsod je videl v duhu pred seboj Boga, ki je povsod pričujoč. Zato se je obvaroval greha in je ostal dober; zato je bila njegova molitev tako pobožna in iskrena, da se mu je Bog sam prikazal in z njim govoril, kakor govori oče s svojim otrokom ali prijatelj s prijateljem.

Otroci Marijini! O Noetu vam pripovedujem, pa Marije ne smem pozabiti. Saj veste, kako ji je govoril nadangel Gabriel: »Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj...« Ali ste že kdaj premislili besede: Gospod je s teboj? Bog in Marija sta bila v najbolj tesni zvezi. Mi bi rekli: kakor ena duša in eno srce. Zato je bilo vse Marijino življenje kakor ena sama prelepa molitev.

Tudi naše življenje bodi kakor vedna molitev. Sveto pismo pravi: »Moje oči so vedno na Gospoda obrnjene.« — »Bog me vidi!« »Bog je pri meni!« — te misli naj bodo vedno v našem srcu. Posebno še takrat, kadar molimo. Potem bo tudi o nas veljalo, da hodimo z Bogom. Bog nas bo ljubil, Bog nas bo varoval, Bog nas bo vodil v nebesa.

Otroški brevir.

Sušec — marec.

4. Sv. Kazimir, poljski kraljevič, patron Poljske in Litve, je bil najbolj doma — v cerkvi. Večkrat so morali v cerkev ponj, da je prišel k obedu. Kajkrat je dejal vzgojitelju: »Nikjer ne najdem več veselja kakor v cerkvi pred oltarjem. Da smem le tam ostati, dokler me je volja, pa mi ni mar ne lov ne igra ne ples ne vse drugo kratkočasje.« Veselim se tega, kar mi pravijo: V Gospodovo hišo pojdemo. Ps. 121; 1.

6. Sv. Perpetua, mučenica, je sama popisala sodno obravnavo svojega mučeništva. Ko je bila že obsojena, je videla v prikazni svojega bratca Dinokrata, ki je bil umrl. Tako opisuje sama to prikazen: »Videla sem ga priti iz temotnega kraja. Obraz mu je bil bled in spačen in videla se je na njem še rana, ki je bil umrl zanjo. Umrl pa je bil za strašnim rakom. Bil pa je prepad med njim in menoj. Pred njim je stala posoda, polna vode, a tako visoko, da je zastonj stegal ročice, da bi jo dosegel in si pogasil žejo. Tedaj sem spoznala, da trpi v vicah. Molila sem zanj noč in dan in prosila Boga, dokler me niso odvedli v ječo, da bi me prihranili za divje zveri. Tisti dan sem spet videla prikazen: Tisti kraj, iz katerega sem poprej videla, da je prišel moj bratec, je bil ves razsvetljen, in Dinokrat je bil čedno napravljen. Rana na obrazu je bila zaceljena; samo proga se je še poznala. Posoda se je bila ponizala; zraven nje je stala čaša vode. Dinokrat si pogasi žejo in se odide igrat, kakor je pri otrocih navada. Prebudim se in radostna spoznam, da je brat rešen vse muke.«

Radodarnost je vsem živim prijetna, pa tudi mrtvemu ne odrekaj milosti! Sir. 7; 37.

7. Veliki cerkveni učenik s v. Tomaz Akvinec je sam o sebi rekel: »V molitvi pri nogah križanega Jezusa sem našel več modrosti kakor po vseh knjigah.« — Ko je nekega dne molil pred podobo Križanega, se zamakne in zasliši glas s križa: »Tomaz, dobro si pisal o meni!

Kakšno plačilo hočeš za to?« Svetnik odgovori: »Nobenega drugega ne ko tebe, o Gospod!«

Bog je v prikazni govoril Abrahamu rekoč: Nikar se ne boj, jaz sem tvoj varuh in tvoje veliko plačilo. I. Moz. 15; 1.

8. Ko je bil s v. Janez od Boga, ustanovitelj usmiljenih bratov, še mlad fantè, je kupčeval s podobicami, molitveniki, knjigami, samo da je laže pomagal revežem in bolnikom. Ko je pozneje ustanovil bolnišnico v Granadi, je čez dan stregel bolnikom, zvečer pa je hodil tudi v poznih urah po granaških ulicah: na hrbtu je imel oprtan koš, spredaj oprtana dva lonca okrog vratu. Milo je prosil in klical: »Dajte vbogajme! Storite, bratje, dobro sami sebi! Storite iz ljubezni do Kristusa!«

Usmiljen človek dela dobro svoji duši. Preg. 11; 7.

9. Sveta vdova Frančiška Rimska je bila blagorodna gospa. Zunaj mesta Rima je imela pristavo z vinogradom. Tjakaj je hodila v zimskem času, nabirala suhljadi in drv, jih nosila na glavi ali pod pazduho ali pa je otovorila osla z njimi in jih nosila zmrzujočim revežem v mesto. Nič se ni menila za razne neslane opazke ljudi.

Blagor, usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli.
Mat. 5; 7.

10. S v. štirideset mučencev, vojakov hrabre dvanajste legije. Bilo je proti koncu zime v Armeniji. Poganski sodnik jih ukaže do nagega sleči, do krvi bičati ter jih take postaviti na led zamrzlega ribnika tik mestnega ozidja. Da bi tega in onega bolj mikalo, da bi odpadel, so pripravili zraven toplo kopel: kdor bi zatajil Jezusa, naj bi si brž v njej ogrel premrle ude. Vsi pričevavci so stali in molili enoglasno: »Štirideset nas je stopilo na bojišče; daj, o Gospod, vsem štiridesetem venec zmage; naj niti eden ne manjka pri venčanju!« — Pa eden že ne more več zmagovati mraza: odtava proti kopeli, brž mu pomagajo v toplo vodo služabniki — toda tolika nagla sprememba toplote ga mahoma umori. Žalost prevzame pričevavce, ko vidijo odpadnika. Tedaj pa vrže čuvaj, ki je mučence nadzoroval in stražil, obleko raz sebe, vzklikne: »Tudi jaz sem kristjan,« ter se pridruži svetim mučencem na ledu. Ko drugi dan še niso bili mrtvi, jim ukaže sodnik kosti polomiti, na vozove naložiti in sežgati na grmadi. Ko so jim lomili kosti, so vsi umrli razen najmlajšega, najčvrstejšega, Melitona. Njegova mati je stala poleg in ko je videla, da sin še živi, stegne roke proti njemu, rekoč: »Otrok moj, potrpi le še malo časa! Glej, Kristus stoji pri vratih nebeških in te podpira.« In ko žena vidi, da nakladajo druge na vozove, da bi jih peljali na grmado, zadene še sama sina in krepko stopa s tem svetim bremenom za vozovi ter brez solze v očesu prigovarja sinu: »Dete moje, dokončaj s tovariši svoj tek za zveličanje. Trpljenje je kratko, veselje je večno. Ne zaostani sam za zvesto družbo, da ne prideš pred Gospoda kasneje kakor drugi!« Meliton izdahne medpotoma. Močna mati dene sama njegovo truplo k tovarišem na grmado.

Mati je čudovita in vredna spomina dobrih, ker je to prenesla z močno dušo zastran upanja, ki ga je imela v Boga. II. Mak. 7; 20, 21.

12. Ko je bil papež in cerkveni učenik sv. Gregor Veliki še sam papežev poslanec v Carigradu, je tako izpodbil patriarhu Evtihiju njegove krive nauke o vstajenju mesa, da je ta na smrtni postelji prijel za svojo kožo na roki in vpričo cesarja pričeval, rekoč: »Verujem, da bomo vsi prav v tem mesu vstali.«

Jezus pravi Marti: »Tvoj brat bo vstal.« Marta mu odgovori: »Vem, da bo vstal ob vstajenju, poslednji dan.« Jan. 11; 23, 24.

21. Sv. Benedikt se je še mlad podal v samoto. Toda živa domišljija mu je venomer slikala razkošno življenje v Rimu z vsemi njegovimi mikavnostmi in zapeljivostmi. Že ga je kar vleкло, da bi zapustil samoto in se vrnil v šumno mesto — pa tedaj se v tem muke polnem boju sleče, se vrže v ostro trnje ter se dotlej vablja po njem, da v krvi in ranah udušji skušnjava.

Temelj vsega pravila, ki ga je Benedikt spisal svojemu benediktinskemu redu, je: Moli in delaj!

24. Sv. nadangel Gabrijel. Bog je poslal angela Gabrijela v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret k devici, ki ji je bilo ime Marija. Ko je prišel angel k njej, je rekel: »Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami!« Pri teh besedah se je prestrašila in je razmišljala, kaj naj pomeni ta pozdrav. Angel ji je rekel: »Ne^oboj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus.«

25. Oznanjenje Marije Device.

Angel Gospodov je oznanil Mariji in spočela je od Svetega Duha.

Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!

In Beseda je meso postala in med nami prebivala.

Sv. Bernard je zapisal: Nikar ne misli, da ti Marija tvojega pobožnega pozdrava ne bo odvrnila. Kolikokrat Marijo pozdraviš, tolikokrat ti bo ona s kako milostjo odzdravila.

Veider Ivan:

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

6. Kako je Jožko cenil sv. mašo.

Otroci! Katekizem vas uči, da je sv. maša neskončno veliko vredna. Tega se je naš Jožko posebno dobro zavedal. Med vsemi verskimi vajami je namreč sv. mašo najbolj cenil. Še nekaj dni pred smrtjo je pravil mami: »Mama, veliko trpljenja sem prestal na svetu, pa tudi mnogo veselja. Še danes me najbolj veselijo tisti dnevi, ko sva na Rakeku skupno hodila k sv. maši.« In res pripoveduje mamica: »Vselej sva šla skupaj v cerkev in spet nazaj domov. Vedno se me je držal za roko. Ko sem nekoč opazila, da se mu drugi vsled tega posmehujejo, sem dejala: Glej Jožko, zdaj si že velik. Pa se me nikdar več ne drži za roko, da se ti ne bodo posmehovali. Odvrnil mi je: Če se mi zato posmehujejo, naj se mi le. Jaz pa hočem še naprej tako ravnati.« — Prav tako mu je bilo v največje veselje, ko sta pozneje v Šiški hodila z atom že ob petih zjutraj k sv. maši. Že se je takrat javljala bolezen, a kljub temu je vsako soboto zvečer vprašal očeta: »Ata, ali imaš jutri službo?« Če je ata potrdil, je odločil Jožko, da pojmeta zjutraj ob petih k sv. maši. Atek je seveda pristal. Tedaj je Jožko navil budilko na štiri, čeprav je oče zatrjeval, da se bo itak zbudil. »Gotovo je le gotovo,« je odločil dečko. Zjutraj je ob štirih točno vstal in zbudil tudi očeta. Nato sta šla k sv. maši. Po službi božji sta jo navadno mahnila na Rožnik. Držala sta se za roko in se pogovarjala tako resno, kot bi bila že oba odrasla. Tudi o tem sta se menila, koliko sreče in notranjega zadovoljstva nudi nedeljska sv. maša in kako nesrečni so tisti, ki jo opuščajo. — Tudi s tovariši je hodil rad k sv. maši.

Njegov součenec na Rakeku, Kavčič Janko mi n. pr. piše. »Večkrat je prišel k nam in mi rekel, naj grem ž njim v cerkev. Skupaj smo hodili k sv. maši, dostikrat tudi ob delavnikih.« — Jožkovega zglednega obnašanja pri sv. maši mi ni treba posebej popisavati.

Vel. oltar
v Stari Loki

Ker je Jožko tako ljubil sv. mašo, bomo razumeli, kako zelo jo je v bolezni pogrešal. Večkrat je ves teden upal, da bo v nedeljo mogel v cerkev. Ko je prišla nedelja, ni mogel nikamor. Zadnjikrat je bil pri sv. maši v Stari Loki na praznik Kristusovega vnebohoda, ko so naši dečki prejeli prvo sv. obhajilo. Ves srečen je bil, da je smel iti k sv. obhajilu med prvoobhajanci. Bali smo se, da ne bo preстал, pa je vendar. Od tega dne ni mogel več k sv. maši. Pač pa se je je v duhu vsak dan udeležil. Nenavadno je bilo tudi to, da mu je vsako jutro odleglo okoli šeste ure, ko se na fari opravljajo sv. maše. Slišali smo, da se mamica ni smela ločiti od njegove postelje, ne da bi je ne bil bridko pogrešal. Samo k sv. maši pa je mogla iti vsak dan in Jožko jo je vedno popolnoma mirno čakal, tudi če bi bila še toliko časa v cerkvi. — Poleg tega se je izredno jasno zavedal, koliko mu sv. maša koristi. Ko smo šli n. pr. z dečki na izlet k Sv. Valentinu, smo tam zanj opravili sv. mašo. Celo jutro je imel hude napade. Ob devetih mu je naenkrat odleglo. Tedaj je rekel mami: »Mama, sedaj zame mašujejo, zato mi je odleglo. Ko smo se vrnili, je vprašala mama, kdaj smo začeli s sv. mašo, ter zvedela, da res ob devetih. — Cel čas njegove bolezni je Jožko vzpodbujal domače, naj gredo mesto njega k sv. maši. Nekoč je rekel bratcu Ivku: »Ivko, le hodi rad k sv. maši. Jaz bi šel po kolenih, če bi mogel.« In res so hodili domači zanj vsak dan k sv. maši.

Kako je Jožko cenil sv. mašo, je zlasti pokazal s svojo oporoko. Prihranil si je namreč 300 Din. Rekel je mami: »Mama, saj ne boš huda, če svojega denarja ne dam nikomur. Jaz hočem, da se zanj opravijo

sv. maše. Pa še nekaj te prosim, mamica. Da me vendar ne boš pokopala popoldne, temveč zjutraj s sv. mašo, da bom vsaj še enkrat pri sv. maši.« Kajne otroci, to je lepa oporoka, posebno še, ker je oporoka deset in pol-letnega otroka.

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Roža ob poti.

*Z glasom pritajenim zahrepenela je
roža samotna ob poti:*

*»Deklica, lepa ko jutranja zarja,
pridi mi, pridi naproti!*

*Z drobnimi prstki pobožaj me,
v šopek ljubeče poveži.*

*Nesi pred kip me Brezmadežne,
da se pogled Njen razneži.*

*Ah, tam v kapelici — tam je lepo!
Angel na harfo pozvanja.*

*Smrt je ko bajka. Ko v raju se tam
sladko, presladko sanja.*

*Tam bi dehtela do konca dni
Mariji na čast in tebi.*

*Deklica moja, pridi že,
pridi, iz tal me izgrebi!« — —*

*Ni je bilo. Tuj mož je prišel
mimo; bil črn ko cigan je.*

*Z blatno nogo je strl rožo siroto —
zbogom, prelepe sanje!*

Jaz imam pa orglice.

Jaz imam pa orglice,
orglice srebrne.
Kadar nanje zaigram,
se preteklost vrne — —

Grob samoten se odpre.
Iz globin molčanja
vstane rajnka mamica,
lepa kakor sanja.

Spet pozdravi cerkvica
bela me vrh grička,
spet zapoje sred polja
solnčnega mi ptička.

In z njo oživijo vsi
davni moji spevi,
vriski, smehi, sladki sni..
Zlati, zlati dnevi!

Jaz imam pa orglice,
orglice srebrne.
Kadar nanje zaigram —
se vsa sreča vrne.

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»Ho, ho! Lej, jo žabo malo, lej! Kako se repenči!«
»Rega-rega-kvak, tale je bedak!« zavpije nekdo
drugi.

»Rega-rega,« ga dražijo vsi vprek.

Blažek je od jeze ves solzan. Obenem se spomni
mame in debele solze mu začno polzeti po licu.

»Mama!« zavpije na ves glas in se porine med
fante, da bi ušel.

»Zaprta pot!« se mu rogajo spet in ga ne izpustijo.

»Mama!« zajoka zdaj Blažek, otepa krog sebe, grize
in brca, kar le more.

»Lej ga no, kako ti grize,« zavpije oni fant in zgrabi
Blažka za lase. Tedaj se Blažek na vso moč izpuli iz
gruče in hoče steči.

»Voz!« zavpijejo vsi hkrati.

Blažek je ves zbeگان. V glavi se mu vrti. Ne vidi
in ne sliši voza. Nenadoma se zgrudi na tla. Otroci pla-
nejo vse križem. Kot bi pihnil izginejo v hiše.

»Za božjo voljo!« krikne neka ženska. »Otrok je povožen!« Naglo steče k Blažku. Blažek leži v prahu in se joka in vpije. Voz je oddrdral in izginil za vogalom. Ženska dvigne Blažka. Iz nosa mu teče kri. Kolena so krvava. Ves je prašen in povaljan.

»Ubogi otrok,« vzdihuje ženska. Postavi Blažka na noge.

»Hvala Bogu,« pravi, »noge so cele. Tudi roke so cele. Še malo si izkupil, otrok! Le opraskan si in prestrašen. Čigav si pa, vendar!« hiti ženska, briše Blažka in ga boža po laseh.

»Jaz ga pa poznam,« se oglasi neki fant, ki je prišel mimo. »Njegov brat hodi z menoj v šolo.«

»Tak pojdi z menoj,« reče ženska, »da spravim revčka domov!«

Žena vzame Blažka v naročje in ga nese proti domu.

Blažek neprestano ihti in kliče mamo.

»Saj boš kmalu pri mami, le potolaži se in Bogca zahvali, da si še živ in se ti nič hudega zgodilo. Kako pa, da si sam na cesti? Ali si se izgubil? Si ušel od doma?« govori žena. A Blažek ne more odgovarjati. Glava ga boli, šumi mu po ušesih, noge se mu tresejo. »Le k mami, k mami,« si želi, »da bi že bil pri mami!«

»Andrej!« zavpije fant, ki kaže pot do Blažkovega doma.

Andrej teče ko nor. Zdaj se ustavi.

»Ali si videl našega Blažka?« vpraša.

»Saj ga nesemo, poglej!« odvrne fant. Andrej se prestraši.

»Andrej! Mama!« zakliče Blažek in hoče iz naročja.

»Joj, kaj pa je?« vzklikne Andrej in obstane v grozi.

»Povožen je bil, pa ni nič hudega,« pripoveduje žena. »Nemara si ti premalo pazil nanj? Bržkone sta šla skupaj v mesto?«

»O ne,« pravi Andrej, »kar izginil nam je. Mama bo skoraj umrla od strahu, ata je šel že na stražnico javit. Mama!« zavpije, ko so že pri hiši. »Smo že našli Blažka! Povožen je bil!«

»Jezus!« krikne mama. »Ali je še živ?« Brž prime Blažka in ga stisne k sebi. Zahvali se ženi. Niti ne more poslušati, kako je bilo.

»Mama!« ihti Blažek. »Nikoli več ne bom! Konj je kriv.«

»Samo da si še cel!« vzklikne mama in naglo odnese Blažka v hišo.

»Boš kupila avto?« vpraša v solzah Blažek.

»Oh, Blažek, Blažek, samo da si cel!«

»Pa puško in sabljo, pa veliko sladoleda, kajne, mama? Grdi fantje so. Nič jih ne maram. Vse bom postrelil.«

Mama umije in preobleče Blažka in ga dene v posteljo.

Blažek je ves obvezan in leži. Spi in se mu sanja o slonih in konjih, o roparjih in samih hudobah. Usteca kremži, izteza ročice, premetava se in brca odejo s sebe.

Mama sedi zraven postelje. Silno je žalostna. Roke sklepa, vzdihuje in moli. »Da se ni preveč prestrašil,« misli sama zase, »da mu ne bi kaj ostalo. Da ne bo morda od strahu začel jecljati? In bo jecljal vse žive dni! Kako bo potem v šoli hudo z njim! Ali mu bo morda stopilo v noge? Pa bo nenadoma ohromel! Joj, pa bo hrom! Ali da bi mu prešlo v možgane in se mu bo zbledlo? Pa ne bo mogel niti v šole. Kaj bo potem z njim? Ali mu bo sploh kaj ostalo od strahu. Morda je le kak ud pokvečen? Morda zvinjena roka, noga? Ali se je preveč udaril na nos? In bo dolgo krvavel? In se mu bo krvavljenje ponavljalo? Ah, ti moj Bog, saj ne vem, kaj bi! Kar po zdravnika, kar po zdravnika! Pa kar brž!«

(Dalje.)

Marijin vrtec.

Vrhnika. Žalostno so zadoneli zvonovi koncem božičnih počitnic. Naznanjali so nam tužno vest, da nas je za večno zapustila naša prijateljica in sošolka ter članica Marijinega vrtea Vera Dobrovolje.

Ni ji bilo dano, da bi srečno preživela brezskrbno, veselo mladost; kajti že dolgo časa jo je mučila strašna bolezen. Vsled nje je silno mnogo pretrpela, a vendar je vdano in potrpežljivo prenašala vse muke in bolečine. Součenke smo jo rade imele, saj je bila tiha in mirna, dobra z vsemi. V veselju in zabavi se je trudno nasmehnila. Opazile smo njen bolesten smehljaj, kateri je vzbudil v nas sočutje in ob takih prilikah smo spoznale, kako smo me srečne, ker nam je dal Bog ljubo zdravje. Božja poslanka Smrt jo je rešila vsega trpljenja in zdaj se gotovo raduje pri Bogu in prejema plačilo, plačilo večnega zveličanja.

Kunstelj Antonija.

Metlika. Kako je bilo na Gorjancih. Neko nedeljo so nam g. kaplan povedali, da gremo z Marijinim vrtcem na Gorjance. To je bilo veselja! Zgodaj zjutraj smo vstali, napolnili nahrbtnike in šli od doma veseli. Po sv. maši smo šli pred »proštijo«, kjer so nas že čakali vozovi. Naložili smo se kar vsevprek. Bilo nas je štiri voze. Petje in vriskanje se je čulo, ko smo prišli iz mesta. Tako smo vriskali vso pot do Suhorja. Kmalu se je oglasila pesem na sprednjem vozu, pa smo še mi začeli, ki smo bili na zadnjem. Solnce je vzhajalo, dan je bil jasen. Kako lepo je bilo videti našo lepo Belo Krajino! Ustavili smo se, pogledali smo še na dolensko stran, kjer smo videli Kamniške planine in celo Triglav. Mogoče bi se Vam zdelo nemogoče, pa je vendar res. Pripeljali smo se do Gosposdične, kjer so se vozovi vrnili domov. Na poti do Gosposdične smo trgali maline. Pri Gosposdični smo se zopet malo okrepčali, napili hladne vode, se malo odpočili, ogledali kočo in kopališče. Veseli smo odrinili naprej v dveh skupinah proti sv. Miklavžu. Pot je bila dolga. Videli smo razdrto gorjansko železnico oziroma tir, ki je bil lesen. Po poti smo se zabavali s tem, da smo si pripovedovali smešnice. Druga skupina pa je bila tako nesrečna, da je zašla na napačno pot. Mi gremo naprej nevede, da se je zgubila druga skupina. Kmalu smo zagledali cerkvico svetega Miklavža. Veseli smo tekli naprej. Naš g. kaplan so dobili ključ od cerkvice in šli smo noter. Šele sedaj smo zvedeli, da se je zgubila druga skupina. V cerkvi smo zapeli Marijine pesmi. Ura je bila ena. Napotili smo se na Trdinov vrh. Nekateri so šli kar naprej, med katerimi sem bila tudi jaz, bila pa sem tudi najmlajša. Pot je bila strma, pa vendar smo dospeli na vrh. Tam nas je že čakala izgubljen skupina. Razgled s Trdinovega vrha je bil slab, ker se je zoblačilo. Po kratkem odmoru smo že hoteli oditi,

Trebanjski Mar. vrtec na izletu pri Treh farah pri Metliki.

pa se v tistem trenutku vlije dež. Vsi mokri smo se ustavili v Radatovičih, kjer smo si ogledali grško-katoliško cerkev. Posijalo je zopet sonce. Tam je čakal voz za tiste, ki niso mogli več naprej. Veliko je bilo takih, tudi jaz sem bila taka. Mi smo se odpeljali, drugi pa so šli peš skozi Slamno vas, kjer so jih ljudje spraševali, kje so bili. Ko sta prišla moja dva bratca domov, sem jaz že sladko spala. Tako je minil naš izlet na Gorjancih.

Anica Zorman.

Uganke.

1. Posetnice.

(Konjar Franc, Smlednik.)

NIKO P. VOLK

VLADO VOJAK

DR. KAMINI

Kaj so ti možje?

2. Pregovor.

(Lepša Jožef, Ljubljana.)

Ašj lobte mapni en dir peko reješ j lobogal broka ketal zerog. — Iz teh besedi dobite najprej pametne besede — po turško.

3. Črkovnica.

(Konjar Franc, Smlednik.)

1.	a	Besede pomenijo:
2.	aaa	
3.	ccdde	1. soglasnik, 2. žensko ime, 3. diči
4.	eeeeijj	kralja, 4. prst. 5. del tedna, 6. po-
5.	klillllln	soda, 7. odposlanec, 8. soglasnik. —
6.	nnooo	Po sredi navzdol — Slovan.
7.	rss	
8.	v	

Rešitve iz 6. številke.

1. **Pastir:** Nesreča nikjer ne počiva. 2. **Prezovor:** Sveti Matija led razbija, če ga ni, pa ga naredi. 3. **Tablica:** Angelček.

Prav so rešili vse tri uganke: Podobnikar Iv., Lepša Jož., Mešek Iv., Gorišek S., Est Ml., Tomšič Zl., Slavič Mar., Drnovšek Mir., Vizjak Al., Avguštin M., Rueh Dušan iz Ljubljane. — Jug Iv., Vuga št., Golob Ol., Knez Min., Vivot R., Cocej P., Pirnat Kar., Maček Mar., Malus Her., Klenovšek Mar., Hribernik Er., Povh Mar., Virant Sil., Doberšek Pav., Vrečar R., Zolnir Ter., Cimerman Dan., Kuper Zad., Ropas Evg., Gorjanc Mat., Steblovnik Dan., Frölich Iv., Lettig Sl., Puncer Iv., Trobec M., Morg A., Rojc Il., Lednik Lj., Stropnik Marj., Kos J., Stengl Mel., Kumer V., Šorn A., Gologranc I., Počej Lj., Kokošinek M., Dobrotinšek, Drame U., Pelicon Elv., Skale Iv., Šlosar Mar., Rojc R., Glinšč V., Kožuh N., Vodopivec Lj., Černelč J., Vipotnik Anast., Katič J., Belej št., Kač Ter., Sardoner A., Gabrilovič Jel., Košutnik V., Ocvirk P., Dorn I., Veber Mil., Dečman št., Hriberšek Joz., Pibrovc D., Podržaj Bož., Mozetič P., Videc Vend. iz Celja. — Kunstelj Ant., Istenič Mar. z Vrhniko. — Fabiani Mel. iz Dol. Lendave. — Brandner V. iz Vidma. — Makovšek R., Vitrih M., Brodej A., Pesjak K., Arcet M., Pesjak V., Hlastec M., Sinkovič L., Javornik V., Oprešnik I., Tijavž K. iz Vitanj. — Tomažin Jos. iz Bistre. — Mrljak Iv. iz Sinje gorice. — Ogrin Iv., Ogrin M., Vidmar Mic. iz Kamnika. — Langerhole Vin. iz Markočice. — Švoljšak Mar. iz Doba. — Makovec Raj. z Viča. — Zabukovec Maj., Vitrih Vl., Juvančič Iv. iz Loža. (Sicer ste močno daleč od sveta, pa so me vendar dobile dopisnice.) — Lešnik Tom. iz Begunj. — Krašek Avg. iz Rečice. — Jug Zlat. iz Studencev pri Mar. — Krumberger Mar. iz Crnomlja. — Rošker Iv., Urek Mar., Rihter Em., Vrstovšek Ton., Podgoršek Sl., Trost Fr., Zupan Iva, Plevnik Kar., Lipar Mar., Pintarič Lj., Petenčič Ton., Medved Kr., Kostrevc Ter., Voljčanšek Mar., Šušteršič Jos., Gradišnik Mel., Drugovič St., Podvinski Ana, Albert R., Slovenec Pep., Petančič Pep., Jagodič Jož. in Pep., Kostrevc Ot. iz Pišec. — Konjar Fr. iz Smlednika. — Šinkovec Dim. in Rom. z Viča. — Erhatic Pav., Kranjc Mar., Zmauc Ter., Vučina A., Šegula Ang., Repič Z., Čuš Fr., Matjašič Jul., Urbanja Mar., Pučko Ang., Holec Fr., Toplak Jan., Meznarič Jan., Matjašič A., Šegula Fr. od Sv. Lovrenca v Sl. gor. (Hvala za pozdrav!) — Langus Vl. in Mar. iz Soštanja. — Golob Jan s Primskovega. — Balantič Tin. iz Kamnika. — Konjar Jaka, Sojar Ant. iz St. Vida nad Ljubljano. — Mrak Lud. iz Vinharjev. — Artnak Ant. iz Škofje vasi. — Ajdnik Sl., Ritonja Mira iz Poljčan. — Pirkovič M., Dragovan J., Flajšman D., Vrviščar P., Šuklje Al., Moravc A., Malešič A., Pucelj P., Konda M., Šuklje Ana iz Metlike. — Šeruga M. iz Litije (1).

Izžrebani so: Fabiani Melita iz Dol. Lendave, Lešnik Tomaž iz Begunj pri Lescah, Šuklje Alojzij iz Metlike.

Slike Cegljarjevega Jožka dobite pri H. Ničmanu, Ljubljana, Kopitarjeva ul. po 25 p. 100 izvodov 15 Din.

Kdor išče, ta najde.

1

2

3

4

5

6

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—

Lastnik »Pripraviški dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Resljeva cesta 11. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).